

Miquel Alberola

CAFE DEL TEMPS

País immòbil

El patró del gremi dels *emblanqui-naors*, i president del casal d'Unió Valenciana, **Visente** —¡Che, sí!— **Gonsales Lizondo**, està de *potentíssim vibrant ressò*. Aquests dies ha vociferat com King-Kong, a causa de quatre assumptes d'aquells que el promouen a l'estrèpit, que són, fet i fet, la seua raó de ser i l'ingredient capital del seu programa electoral.

No és nou: la "izquierda que gobierna aquí y la ultraderecha que gobierna en Cataluña" han ordit una conspiració per a acabar amb la identitat dels valencians. Els avisos, segons el municipalista, els podem localitzar en les declaracions de monsenyor **Narcís Jubany**, a propòsit de l'origen del nou arquebisbe de Barcelona, i en la *ingerència* de la Generalitat catalana, amb l'aquiescència de l'alcalde de Gandia, pel que fa a la celebració dels 500 anys del Tirant.

L'ocurrència, en un marc de serenitat civil, faria riure, però unes condicions del signe que exigim no haurien permès de cap manera ni la prosperitat política de Visente —¡Che, sí!— Gonsales ni la convocatòria que remolca *en marcha triunfal*. Que un fabricant de brotxes, il·luminat i proporcionalment desproporcionat, en el cul del segle XX vengua la moto que ven amb tanta acceptació clama a la medicina. No és que tractem amb un fenomen inusual, sinó que, simplement, en altres llocs del planeta, modernament, els lisondos es manifesteten amb la morfologia de patriarques de secta. I si UV vola sociològicament sobre el niu del cucut és perquè el País Valencià, si més no amb el mateix percentatge amb què s'incrementa la implantació electoral d'UV, vola sociològicament sobre el niu del cucut.

Aquesta absència col·lectiva d'esperit és la que pot propiciar que, d'ací a uns anys, quan es pense en **J Joanot**

Martorell i el seu *Tirant* siga identificat amb Lizondo, igual que associem **Omar Shariff** amb el *Doctor Zhivago* de **Boris Pasternak**. Ni un manufacturer del frau havia arribat a tant ni el país que l'ha fet possible a tan poc

No és inèdit formular, a pesar de les ressonàncies hiperbòliques, que les mobilitzacions fantasmals del vocalista municipal esc han projectat idèntica contenció sobre el progrés social i cultural que la que en els seus dies va aconseguir —amb altres veus i en altres àmbits— la Inquisició en el nostre país. Entre altres coses, sense desmerèixer-los la capacitat als pairalistes, perquè els que tenen en la seua incumbència la conducció del PSPV-PSOE, per una banda, no van afrontar l'anomalia amb l'energia requerida en el moment oportú; i per l'altra, perquè, configurats els epígons d'aquest feixisme, han optat per esquivar tota classe d'extremes mínimament instrumentalitzables pels deliri. En qualsevol dels casos, van perdre el control dels esdeveniments, quan, per la seua posició d'hegemonia, estaven compromesos socialment a eradicar el tumor.

Passats els anys, l'estratègia no només no ha tingut cap eficàcia sinó que, fa la impressió, està contribuint notòriament a agilitar l'arribada de Visente —¡Che, sí!— Gonsales a l'alcaldia de València. I en la carretera, sense vocació de catàstrofe, sacrificis de nomenclatura i bandera, una llengua d'escàs prestigi social i una societat civil devastada en aspectes crucials. Ben mirat, si UV es fa amb el poder —municipal o autonòmic—, poca cosa li queda per desfer. Les polèmiques que entusiasmen el territori, una dècada llarga després, encara són les mateixes. I en el fons, la inseguretats de si les coses no haurien rutllat igual si el PSPV-PSOE no haguera comptat amb l'excusa de l'anticatalanisme. Probablement,

és per això que ara han posat en circulació el subterfugi infantil de "la culpa és dels catalanistes", àmpliament ratificat entre els sectors que tenen la nòmina en funció dels pressupostos del consistori o la Generalitat. Per la part que els toca, ja s'ho podrien calibrar millor, perquè tant en un cas com en l'altre —si *blaveros* si catalanistes, siga quin siga el diagnòstic històric de culpabilitat definitiva— la ineptitud del partit en el poder pel que fa al cas és ineludible.

Idioma, prejudici i parada d'orifici

Les Corts valencianes van aprovar una moció, a instàncies d'Esquerra Unida del País Valencià, que sol·licitava que TVV efectuara les seues emissions majoritàriament en valencià. Al requeriment d'EU s'hi va sumar la UPV, i, probablement perquè l'adverbi *majoritàriament* no delimita màxims ni mínims, el CDS i el PSPV-PSOE; i s'hi van oposar —és infal·libre— UV i PP, amb argumentacions de clínic terminal.

Deixant de banda les apreciacions que puga ocasionar l'actitud intransigent de la dreta paradoxal, que pretén usufructuar, en termes de custòdia i redempció, el valencianisme, i el sarcasme que implica el fet que el partit que ha instal·lat orgànicament la TVV demane per via parlamentària allò que nega a través del director general de l'ens, el tema reclama quatre ratlles.

Certament, els valencians hauríem de guanyar-nos la voluntat, amb genuflexions i obsequis, perquè un canal televisiu privat —un a l'atzar— ens concedira el favor d'inserir la nostra llengua en la seua programació. Seria adequat. Però que **Amadeu Fabregat**, segons li ve, faça i desfaça, tire per la borda i pose la proa, i, damunt, actue com si li haguérem de donar les gràcies per fer la tele-

visió pública dels valencians en valencià, no té nom. O sí que en té.

Les notícies que veurem

El pròxim 15 de maig apareixerà un dels dos periòdics que s'estan gestant a Barcelona. Ens referim a *Las Noticias*, *Diario de Catalunya*, que serà dirigit pel valencià **Robert Pastor**, que anteriorment va ser cap de redacció en tancament del diari *Deia*, primer corresponsal de *l'Avui* al País Basc, director de la revista *Euskadi* i, de tant en tant, col·laborador d'EL TEMPS.

Las Noticias propuganarà un periodisme que serà nou a l'estat, encara que conegut a Europa. Ajustarà els seus continguts al tema popular, social i televisiu, amb molta preferència per la il·lustració i la imatge, i reduirà la qüestió política a expressions mínimes, a la manera del *Daily Mirror*. El diari, a part dels quioscos, posarà en marxa un sistema de distribució i venda propis, que consistiran en la presència d'un miler de venedors pels carrers i els semàfors. De moment, el diari tindrà un tiratge inicial de 100.000 exemplars, i el grup que el promou, *Cataluña Empresarial*, ha realitzat un estudi econòmic a tres anys vista. Benvinguts a la neurosi.

L'art de Nualart

Jaume Nualart, finalment, ha abandonat l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra, adduint que el partit és un cadàver polític. Evidentment, ningú no sap detectar un cadàver amb tanta precisió com aquell que li ha proporcionat la mort. Ara **Joan Armet**, el nou secretari general, ja pot dedicar-li hores al tema per a refer la descomposició que Nualart, en benefici propi, ha perpretat.